

Та съ качила	— — —	на високъ диванъ,
Со гласой викатъ	— — —	сѣлди ми ронитъ :
„Да видитъ госпотъ, млатъ Кудус-ага,		отъ твой сеймени,
Що ми плені'е	— —	мои-отъ ковчекъ,
Во ковчекъ имаѣъ	— —	бѣли даро'и;
Не ми ѣ жалба	— —	за бѣли дарой;
Тукъ ми ѣ жалба	— —	за бѣла риза,
Сумъ ѣ везала	— —	деветъ години,
Сумъ по'арджила	— —	деветъ 'иляди,
Деветъ 'иляди	— —	сѣрма, клабоданъ,
Моя-та риза	— —	за мое лудо,
Да му ѣ пушамъ	— —	за големъ пещешъ.“

415.

Любика платно бѣлеше
По край бѣлого Вардара,
Ми помина'е винари,
Винари вино посе'е;
Любика лепо говоритъ:
„Винари, лепи вардари!
Не прашете ми платно-то,
Оти ѣ платно даровно.“ —

„Любико, бѣла Бугарко!
Аль сакашъ вино ракіа? —
„Винари, бѣли вардари!
Ясъ нейкюмъ вино ракіа,
Тукъ сакамъ бѣко винарче,
Що одитъ напретъ претъ коньи
Со цѣрвени-отъ джамаданъ.“

416.

„Саракино цѣрнооко,
Дарувай ми едно око!“ —
„Море лудо, кутро младо!
Ни дарувамъ, ни продавамъ,
Дойди вечеръ на вечера
На вечера край пенджера,
Да ти да'амъ и обе-ве
И обе-ве цѣрни очи
И мое-во бѣло лице
Со 'се мое бѣло гѣрло.“
„Сакарино цѣрнооко!
Ясъ не ножамъ да ти дойдамъ,
Оти сумъ си Турски момокъ,
Турски момокъ, коньски сеизъ;

Везденъ денѣ коньи пасамъ,
А ноше си жрти варда,
Ясъ не можамъ да оста'амъ.“ —
„Море лудо, кутро младо!
Ке те укà я науча;
Удри коньи во пайвани,
А мѣски-те во железа,
А жрти-те во ременѣ,
Та дойди ми на вечера,
Да съ оба познаиме.“
Саракина цѣрноока
Како що го научила,
Така ука ѣ фатило;
Клало коньи во пайвани,